

Щомъ иматъ мастило, нека пишатъ. За насъ е важно друго нѣщо. Човѣкътъ се познава въ врѣме на изпитанията си. Нѣма по-голѣмо изкуство отъ това, когато нѣкой човѣкъ ти прѣдложи да му платишъ единъ дългъ и ти веднага повѣрвашъ на думитѣ му и кажешъ: ще го платя. Това азъ считамъ великъ характеръ. Или, когато нѣкой човѣкъ се обърне къмъ Бога и Му остане вѣренъ прѣзъ цѣлия си животъ, това сжщо считамъ великъ характеръ. Ако единъ банкеръ се обърне къмъ Бога и Му остане вѣренъ прѣзъ всички врѣмена, азъ наричамъ този човѣкъ великъ; но ако единъ религиозенъ човѣкъ се обърне къмъ Бога и каже, че е Писано, наистина, въ Писанието, да раздаде човѣкъ всичкото си имане на сиромаситѣ, но не азъ мога да направя това, защото трѣбва да оставя и за себе си, този човѣкъ не е великъ. Когато единъ човѣкъ дойде при мене, азъ съмъ длъженъ да му дамъ хлѣбъ, щомъ той е нуждаещъ се, но не съмъ длъженъ да му дамъ и маслини, или друго нѣщо. Послѣ, азъ съмъ длъженъ, ако нѣма дѣ да ношува, да му дамъ легло, но не съмъ длъженъ да му давамъ юрганъ и разни меки завивки. Тѣй е писано и въ Господнята молитва „хлѣбъ нашъ насжщний“... Щомъ хората не приематъ съ любовъ, това ми е достатъчно, нѣмамъ нужда отъ юрганъ, или отъ какви и да сж други завивки и удобства. Щомъ влѣзешъ въ моята кжща и те обвия съ своята любовъ, нѣмашъ нужда отъ юрганъ. Тогава и 10 юргана да ти дамъ, нхматъ смисълъ за тебе. Но и 10 юргана безъ любовъ, не струватъ нищо, ти пакъ ще треперишъ отъ студъ.